

[A. C. Mortensen.]

lade være med. Vel er det ærede Medlem stor, men stor nok til at anslaa den Tone, det ærede Medlem gjorde i Eftermiddags, er han nu ikke. Naturligvis erkender jeg gerne, at jeg ikke er saa kyndig i Kreditforeningskurser som en stor Kreditforenings Direktør, men saa meget har jeg fulgt med i det økonomiske Liv igennem mange Aar, at jeg ved, at Betingelsen for, at Papirer, der handles paa Børsen, kan holde en ordentlig Kurs, er, at der er Ro om dem. Derfor ved jeg ogsaa, at naar den Kurs, der kom paa Kreditforeningsobligationer den første Tid, efter at vi havde faaet Renteloven, ikke har kunnet holde, er det, fordi Venstre uafbrudt det sidste Aar har lavet Uro om Renten, om hvorvidt Renteloven skulde bevares eller ikke. Det ved jeg, og det ved det ærede Medlem Hr. Krag ogsaa godt. Naar han i Dag siger noget andet, er det af politiske Grunde og ikke af saglige.

Endelig talte det ærede Medlem om, at jeg havde sagt, at Landbrugets Kaar ikke var blevet forbedret siden September 1933. Nej, det har jeg ikke sagt noget om. Jeg har sagt: De er ikke blevet væsentlig forbedret, siden Medlem af det andet høje Ting Hauch og Jens Holdgaard sidste Gang fremsatte deres Krav om en Rente paa 2½ og 3 pCt. Hvis det ærede Medlem vil undersøge, hvordan Landbrugets Forrentningsprocent var dengang, og hvorledes den siden har været, skal det nok vise sig, at mine Udtalelser passer.

Dernæst var det ærede Medlem bange for, at Befolkningen ikke kunde forstaa den Rentepolitik, som Regeringspartierne fører. Jeg tror ikke, det ærede Medlem skal gøre sig nogen Bekymring i den Retning. Den tror jeg godt, de forstaa, og de forstaa ogsaa den Rentepolitik, Venstre fører nu, men de forstaa den ikke med Velvilje. Det har jo vist sig her i selve Rigsdagen, at Folk, der for ikke saa længe siden stod som Medlemmer af det ærede Medlems Parti, godt kan forstaa den Politik, der nu føres, men de er ikke tilfredse med den. Selv et Par af Venstres Medlemmer ovre i det andet høje Ting var jo ikke tilfredse med denne Rentepolitik. Det skal ogsaa nok vise sig, naar vi kommer ud til Vælgerne, at Vælgerne udmærket forstaa baade Venstres og Regeringens Rentepolitik, og det skal ogsaa nok vise sig, at det er Regeringens Rentepolitik, de er tilfredse med, og ikke Venstres.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Krag har Ordet for en kort Bemærkning.

Krag: Med Hensyn til den meget omdisputerede 15. Juli skal jeg gentage, hvad jeg en Gang har sagt — men desværre, hvem der ikke vil forstaa, kan jo sagtens agere, at de gør det ikke —, at Forholdet er dette, at hvis forud for den 15. Juli saadanne særlige Forhold maatte indtræde, som griber ind i vort økonomiske Liv paa en Maade, der rentemæssigt gør de frie Forhold urimelige, er man selvfølgelig hver efter sit Forholdsbefindende berettiget til at foreslaa, at Indgreb paa ny gøres, og hvis efter den 15. Juli Erfaringen lærer, at Renteforholdene har udviklet sig paa en Maade, som i Forholdet til Debitorerne ikke skønnes rimelige og begrundede i de tilstedeværende Tilstande, saa er selvfølgelig ethvert Parti her paa Rigsdagen, heri indbefattet Venstre og Det konservative Folkeparti, fuldkommen suverænt berettiget til at stille Forslag om nye Indgreb.

Jeg maa sige, at jeg ved ikke, paa hvis Initiativ den højtærede Indenrigsminister har ringet til mig, det har jeg ikke nogen Anelse om, men det skal jeg sørge for at faa oplyst, naar han ringer næste Gang. (*Christmas Møller:* De maa hellere lade være med at ringe mere!). Ja, ja, men hvis den højtærede Minister ringer mere, maa jeg sørge for at faa det at vide, for det er kedeligt, det kommer saa sent. Men naar den højtærede Minister med saa stor Tilfredshed mindes den hyggelige Time, vi tilbragte — for øvrigt i min Stue —, og derfor ikke vil raillere over mit Forhold til min Kred, saa maa jeg sige, at saadanne Hensyn behøver den højtærede Minister ikke at tage, og hvis han har en saa behagelig Erindring om sin Nærværelse paa det paagældende Sted, kan jeg ikke tænke mig, at der ud af denne Erindring skulde være slettet dette, at jeg paa to Punkter tog Forbehold over for det, Ministeren kom med, nemlig baade med Hensyn til Husmandskreditforeningernes Særstilling og med Hensyn til den Tilskuds karakter, som Statsbidraget til Rentellettelsen havde, og at jeg endvidere naturligvis til Slutning, da jeg trykkede den højtærede Ministers Haand til Afsked, sagde: Nu skal jeg forelægge Sagen for mit Parti, og saa maa vi se, hvor langt vi kan komme.

I øvrigt skal jeg kun sige, at hvis man tror, at en Rentesænkningspolitik gennemføres blot derved, at man i en Lov skriver 3 eller 4 for Indlaansrenten, med andre Ord, hvis man tror, at en Rentesænkningspolitik kan tilvejebringes alene paa Basis af en Lovgivning, saa er det naturligvis noget, der agitatorisk kan anvendes, men med saglige Realiteter har det ingen som helst